

ogfaa vil være opmærksom paa at bevilge disse Penge.

Da jeg har faaet Ordet lige efter at den høitærede Konseilspræsident har udtalt sig, kan jeg ikke Andet end tilføie nogle ganske faa Ord. Naar den høitærede Konseilspræsident har lagt saa særdeles Bægt paa, at man skulde have forte Samlinger, men tillige spiede til, at de skulde være frugtbringende, saa kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg frygter for, at et Ministerium, der er udgaaet fra Landstinget, ikke har den Opgave at kunne føre Sæssionerne hurtig og frugtbringende igjennem. Jeg skal indskrænke mig til disse forte Bemærkninger.

Frederiksen: Det, der har Interesse ved denne Finanslovs Behandling, er egentlig ikke alle de Enkeltheder, som foreligge i Lovudkastet. Der er ganske vist mange af dem, jeg kunde ønske at dvæle ved, navnlig da jeg ikke antager, at jeg bliver og heller ikke ønsker at blive Medlem af Finansudvalget; men det, hvorom alle Interesser i dette Øieblik samle sig, og det, Regjeringen aabenbart ogsaa lægger størst Bægt paa, er noget Andet, der ganske vist indirekte staar i den nærmeste Forbindelse med Finansloven, nemlig Spørgsmaalet om Anvendelsen af dette Aars betydelige Overskud, om Anvendelsen af de 6 eller 9 Millioner, hvormeget man nu anslaaer Overskudet til. Jeg kan i det Bessentlige være enig med den ærede Finansminister i Beregningen af dette Overskud, og jeg tror, hvad jeg ogsaa opfattede som hans Mening, at det er rigtigt, at der i sædvanlige Aar lægges Noget til Side, for at Fremgangen kan være virkelig; det maa kræves i sædvanlige Aar, naar vi i Virkeligheden ikke i det Hele skulle gaa tilbage. Her er imidlertid ganske vist disse 6 Millioner disponible; det er den lykkelige Stilling, det nuværende Ministerium har, at der foreligger et saa stort Overskud, til hvis Anvendelse der skal gjøres Forslag. Det er det, som pleier at gjøre Ministerier populære, at de kunne uddele gode Gaver over Folket, naar de have et saadant Overskud, som den nuværende Regjering har. Regjeringens Forslag gaar nu ud paa, at hele dette Overskud skal anvendes til ekstraordinære Foranstaltninger ved Forsvarsvæsenet, ja, det er egentlig talt ikke blot de 6 Millioner, som skulle anvendes dertil, men en langt større Sum. Naar vi ikke blot tage med, hvad der foreligger i Forslagsform, men tillige hvad der er meddelt at ville danne et naturligt og nødvendigt Supplement til, hvad der allerede er forelagt, komme vi op til, jeg husker ikke om det er 100 Millioner, men det er i alt Fald ikke saa langt derfra. Det gjælder altsaa om, hvorvidt det virkelige finansielle Overskud her i Landet for en lang Aarrække skal anvendes til Forsvarsvæsenet eller ikke. Jeg skal ikke her gaa ind paa alle de enkelte

Spørgsmaal om denne Anvendelse. Jeg vover ikke her at tale om Enkelthederne, om Agerøsfund og saadanne Spørgsmaal, der ere tvivlsomme, og hvorom de lærde Herret i Virkeligheden ere fuldstændig uenige, f. Ex. om det er rigtigt at holde store Forter ved Kjøbenhavn i den ene eller i den anden Form, om det i det Hele er muligt at forsvare Kjøbenhavn, uden at rasere Dyrehaver osv. Jeg skal heller ikke her nærmere tale om, at det ganske vist for mig stiller sig som sandsynligt, at de store Udgifter, om hvilke man her skal samle Kræfterne, og om hvilke de politiske Rampe væsentlig ville komme til at dreie sig, ikke ville komme Jædrelandet til Nytte. Jeg tilstaar, at det stiller sig for mig som sandsynligt, at hvis Danmark faar Hjælp, gaar ingen fjendelig Hær over paa Sjælland, men at det, hvis vi ikke faae Hjælp, ikke vil nytte os, naar Danmarks Skæbne kommer til Afgjærelse, om vi nu anvende flere hundrede Millioner. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa disse Ting; men jeg antager, at man i alt Fald maa være enig om, at det er usikkert, om disse Foranstaltninger virkelig ville hjælpe og redde os, og om det er den Maade, hvorpaa Danmarks Skæbne eller det, som ganske vist for os Alle maa staa som noget af det Høieste, vort Folks Fremtid, vil blive betrygget, eller, rettere sagt, jeg tror, man maa være enig om, at det ikke er sandsynligt, at disse store Midlers Anvendelse ville faae den nævnte Betydning. Svad jeg imidlertid her ønsker et Øieblik at dvæle ved, er det, hvorfra vi her væsentlig maa gaa ud, naar Spørgsmaalet er om denne Pengeanvendelse, idet vi ikke blot maa tage Hensyn til denne Opgave, men maa sammenligne den med de andre store Opgaver, der ligge for vor Nation og for os her i Salen, som sidde og tale om, hvorledes Nationens Midler skulle anvendes. Jeg maa tilstaa, at det, som i høieste Grad har forbaudet mig, da den nuværende Regjering kom med sit Program, ikke blot er det, at den forlanger disse store Summer til Forsvaret, men det er Sammenstillingen mellem det, som hertil forlanges, og det, som Regjeringen byder paa andre Omraader af Samsundslivet. Jeg sagde, at det var det Ænfeste, der forlanges; men den ærede Kirke- og Undervisningsminister har dog ganske vist forlangt 10,000 Kr. til Skolevæsenet. Jeg sætter Pris paa disse 10,000 Kr. og den Anvendelse, Ministeren agter at gjøre af dem; men jeg tilstaar, jeg havde haabet og haabede endnu, da Ministeren begyndte at tale, at det, der her skulde forlanges, ikke var Tusinder, men at vi kunde komme op til 1 a 2 Millioner. Jeg er overbevist om, at en saadan Anvendelse af det rige Overskud, vi nu faae, vilde vinde ikke ringe Anklang her i Folkethinget, og jeg tror, at det for Mange stiller sig saaledes, at Kommunerne ikke vedblivende bør have denne Hovedopgave. Saaledes som Forholdene og Anstuelserne om de Veie, som det gjælder